

Arrest

nr. 94 541 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de soussou-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U verbleef in de quartier Corothin, in de commune de Kaloum te Conakry. U verbleef er bij uw moeder en haar echtgenoot. Uw vader verbleef eveneens in de wijk Corothin, maar hij woonde niet bij jullie. Uw vader had met uw moeder willen huwen, maar uw grootvader langs vaderszijde wilde dit niet, gezien uw moeder geen soussou was, maar tot de peul-stam behoorde. Uw moeder huwde inmiddels met een man van de soussou-stam. U had geen contact meer met uw vader. Op een voor u

onbekende datum, u was dertien of veertien jaar oud, leerde u B. B. kennen, een man die tot de peul-etnie behoort. Hij hielp u en uw moeder. Toen u zeventien jaar was, begon u een relatie met B. U kreeg een zoon van hem, I. S. B., op 7 november 2007. B. vroeg na de bevalling aan uw vader of hij met u mocht huwen. Uw vader weigerde, gezien B. tot de peul-etnie behoorde. Uw vader zei u op een dag dat u zou huwen met een vriend van hem, B. C., die tot de soussou-etnie behoorde. U vertelde het aan uw moeder die u zei de beslissing van uw vader te respecteren. Twee dagen later, op 5 maart 2008, huwde u met B. C. U had een maand geen contact meer met B., gezien hij boos was op u, maar daarna zag u hem wel nog af en toe als hij op bezoek was bij uw moeder om jullie zoon te bezoeken of op de markt. U werd mishandeld en geslagen door uw echtgenoot. Hij gaf u geen geld om eten te kopen. U ging vaak naar uw vader om hierover te klagen, maar hij stuurde u telkens terug. Hij zei dat u naar het paradijs zou gaan indien u zou vermoord worden. U beviel op 26 december 2009 van uw dochter, N. C. C. Telkens zij ziek werd, bracht u haar naar een missie van zusters die u eten en medicijnen gaven. Op een vrijdag dit jaar, op een voor u onbekende datum, vluchtte u weg met uw dochter naar uw vriendin, F. S. B. had medelijden met u en zei op zondag dat hij u zou helpen. U wist niet wat hij bedoelde. Op maandag liet u uw dochter achter in de missie van de zusters. Op woensdag, 21 maart 2012, vergezelde B. u naar de luchthaven van Conakry. Hij stelde u voor aan een man, P. B., die u een paspoort overhandigde. U mocht het paspoort niet openen. Diezelfde dag reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van P., per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 22 maart 2012 asiel aan. U heeft nog telefonisch contact met B. U zou van hem hebben vernomen dat uw dochter zich nog steeds in de missie bevindt. B. zou eveneens voortdurend bedreigd worden door uw vader en uw echtgenoot, die wil weten waar u uw dochter hebt achtergelaten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een attest van Vivalia, Polyclinique Saint-Gengoux, van C. D. (psycholoog), ongedateerd; een kopie van een identiteitskaart op naam van B. B., afgeleverd op 5 juli 2012; twee foto's van uw dochter in de missie van de zusters; een foto van uw zoon met B. B.; een schrijven van B. B., dd. 22 juli 2012 (zonder omslag); een kopie van een geboorteakte op uw naam; een medisch attest van dr. A. D., dd. 8 september 2012; een attestation de présence aux cours, dd. 6 september 2012; een medisch attest van een besnijdenis van dr. A. van der P., dd. 11 september 2012 en een medisch attest van een besnijdenis, type II, van dr. A. D., ongedateerd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest door uw vader te worden teruggebracht naar uw echtgenoot, B. C., met wie u op 5 maart 2008 door uw vader werd verplicht te huwen en die u mishandelde tijdens jullie huwelijk. Indien u zou weigeren, zou u gedood worden door uw vader.

Vooreerst zijn uw verklaringen met betrekking tot de reden van dit huwelijk in het geheel niet overtuigend. U zei dat uw vader niet wilde dat u met B. B. zou huwen, en dit niettegenstaande u al een kind van hem had, omdat hij tot de peul-etnie behoorde (gehoorverslag, pp. 8 en 12). Uw vader dwong u vervolgens te huwen met B. C., die tot de soussou-stam behoorde (gehoorverslag, p. 8). Deze verklaringen staan volledig haaks op uw eerdere beweringen voor het Commissariaat-generaal dat uw vader met uw moeder had willen huwen, maar dit werd geweigerd door uw grootvader, omdat uw moeder geen soussou was maar tot de peul-etnie behoorde (gehoorverslag, pp. 3 en 4). Gevraagd naar enige uitleg omtrent deze vreemde houding van uw vader, kon u niet meer zeggen dan dat hij had gezegd dat hij niet bereid was om met de traditie van zijn vader te breken, hetgeen geen aannemelijke uitleg vormt gezien (1) uw vader zelf met deze traditie had willen breken door met uw moeder te huwen en (2) zoals u zelf aanhaalde het in Guinee geen obstakel is voor personen die tot een verschillende stam behoren om met elkaar te huwen, zoals ook uw moeder had gedaan (gehoorverslag, p. 4). Bovendien blijkt ook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat interetnische huwelijken in Guinee zeer frequent voorkomen en dit zelfs beschouwd wordt als een "succesvolle" familie (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 11). Wanneer u werd gevraagd wat de reden is voor deze weigering van uw vader (gelet op zijn situatie in het verleden en gelet op uw verklaring en de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat gemengde huwelijken plaatsvinden in Guinee), zei u niet te weten waarom hij de traditie wil volgen, maar je in elk geval je ouders

gehoorzaamt (gehoorverslag, p. 8). Het is dus volstrekt onduidelijk waarom uw vader u per sé gedwongen wilde uithuwelijken, met een soussou-man die u zelf niet wilde en u een huwelijk weigerde met een peul-man. Dit valt in het geheel niet te rijmen met zijn vroegere houding ten aanzien van uw moeder. Bovendien blijkt uit voormelde, dat «(...) le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de famille attachées aux traditions» (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 12). U verklaarde niet uit een landelijk milieu afkomstig te zijn, maar uit Conakry (gehoorverslag, p. 3). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u andere vrouwen in uw familie kent die gedwongen werden uitgehuwelijkt, zei u dat langs moederszijde de partner zelf kon worden gekozen, terwijl er langs vaderszijde altijd een gedwongen huwelijk plaatsvindt (gehoorverslag, p. 13). Nochtans blijkt uit diezelfde informatie dat -zo er al sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk- dit meer voorkomt binnen de peul-gemeenschap en de soussou er slechts zelden gebruik van maken (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 13). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gewezen op deze informatie, zei u (ontwijkend) dat voor uw vader als soussou, je geen contact mag hebben met iemand van de peul-etnie en hij om deze reden ook nog nooit met uw zoon heeft gesproken (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u er vervolgens op werd gewezen dat uw vader wel zelf een kind heeft met een peul-vrouw, hetgeen opnieuw niet te rijmen is met de extreme houding die u uw vader tracht toe te schrijven, zei u erg ontwijkend dat hij wel met een peul-vrouw had willen huwen, maar zijn vader dit niet had aanvaard (gehoorverslag, p. 13).

Het blijft dus onduidelijk waarom uw vader u wenste uit te huwelijken tegen uw zin, vooral gezien het risico op een scheiding in dat geval groter is en dit een schande voor de familie zou zijn (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 13). U had hier zelf geen uitleg voor (gehoorverslag, p. 14).

In samenhang met voorgaande vaststellingen omtrent de reden waarom uw vader u wilde uithuwelijken, maakt u evenmin het gedwongen karakter van dit huwelijk aannemelijk. Wanneer u werd gevraagd door het Commissariaat-generaal wat er met u zou gebeuren indien u weigerde te huwen met B. C., zei u dat je niet kan protesteren indien je ouders je iets zeggen (gehoorverslag, p. 9). Indien u opnieuw werd gevraagd wat er met u zou gebeuren indien u weigerde met B. C. te huwen, zei u opnieuw ontwijkend dat je je ouders niets kan weigeren en hen moest gehoorzamen (gehoorverslag, p. 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u niet kon wegvlugten vóór uw huwelijk, zei u enkel dat u dit niet kon en u geen huwelijk had (gehoorverslag, p. 12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u gedurende vier jaar bij uw echtgenoot heeft verbleven en niet eerder een beter onderkomen had gezocht, zei u dat u vaak bij uw vader bent geweest om te klagen, maar u telkens werd teruggestuurd en u bovendien geen geld had om te vluchten en u nergens naartoe kon gaan (gehoorverslag, p. 9), waaruit eerder blijkt dat sociaal-economische motieven, samen met de druk van uw vader, u er toe bewogen om bij uw echtgenoot te (ver-)blijven. Wanneer u werd gevraagd waarom u zich niet elders in Guinee kon vestigen, zei u er niemand te kennen bij wie u kon verblijven (gehoorverslag, p. 9). Gelet op uw zelfstandige persoonlijkheid (u was verkoopster, gehoorverslag, p. 6; u ging vaak bij uw vader om te klagen, gehoorverslag, p. 9) en gelet op uw bewering dat uw vriend financieel onafhankelijk is (hij heeft een eigen winkel, gehoorverslag, p. 6 en hij heeft uw reis georganiseerd, gehoorverslag, p. 7), is het niet aannemelijk dat u (zich met uw vriend B.) niet elders kon vestigen in Guinee. Wanneer u werd gevraagd waarom u, gelet op voorgaande vaststellingen, zich niet elders in Guinee kon vestigen met uw vriend B., antwoordde u ontwijkend dat B. zei dat hij u zou helpen (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u de vraag opnieuw werd gesteld, zei u dat u gedwongen werd door uw vader om bij die man (waarmee u wellicht doelt op B. C.) te blijven en die man u sloeg (gehoorverslag, p. 9). Rekening houdende met voormelde omstandigheden, heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u, om aan de bedreigingen van uw vader en uw echtgenoot te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Guinee zou kunnen verderzetten, al dan niet samen met uw vriend. U blijkt evenmin hulp te hebben gezocht bij organisaties die opkomen voor vrouwenrechten. U zei er geen te kennen (gehoorverslag, p. 9). Nochtans blijkt uit voormelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 16). Verder blijkt u -buiten uw vader- evenmin enig ander persoon (ouderen, religieuze leider, ander familielid) te hebben aangesproken om aan uw situatie te ontkomen (gehoorverslag, p. 9). U zei dat uw vader het oudste kind is van de familie en er bijgevolg niemand is die

hem kan tegenspreken, hetgeen geen aannemelijke reden vormt om werkelijk niemand anders buiten uw vader aan te spreken om uit uw situatie te geraken.

Uit al deze elementen blijkt dat u evenmin aannemelijk maakte dat u werkelijk gedwongen werd te (ver-)blijven bij B. C. en het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige optie was om aan uw vader en uw echtgenoot te ontkomen.

Verder blijken uw verklaringen met betrekking tot B. C., met wie u gedurende vier jaar gehuwd was, op bepaalde essentiële punten bijzonder vaag te zijn. Zo stelde u aanvankelijk zijn leeftijd niet te kennen (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u verder naar een beschrijving van het uiterlijk van uw echtgenoot werd gepeild, kwam u niet verder dan dat hij dezelfde leeftijd heeft als uw vader, en hij een beetje oud is (gehoorverslag, p. 13). Wanneer door het Commissariaat-generaal werd aangedrongen om toch iets meer te vertellen met betrekking tot zijn uiterlijk, herhaalde u dat hij niet zo oud is en niet zo jong (gehoorverslag, p. 13). Wanneer nogmaals werd aangedrongen door het Commissariaat-generaal, hield u het bij "hij is een vriend van mijn vader", maar slaagde u er verder niet meer in om nog meer uiterlijke kenmerken van de persoon bij wie u gedurende vier jaar verbleef te geven (gehoorverslag, p. 13). Ook met betrekking tot een beschrijving van zijn karakter kwam u niet verder dan dat hij u niet naar het ziekenhuis bracht, niet voor u zorgde, altijd schreeuwde en u sloeg (gehoorverslag, p. 13). Er zou toch verwacht kunnen worden dat u iets meer over uw echtgenoot zou kunnen zeggen, gezien u sedert 5 maart 2008 met hem gehuwd was en bij hem verbleef tot een voor u onbekende datum in 2012 (gehoorverslag, pp. 4 en 11).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met B. C.

Verder, en samenhangend met bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader u zal vermoorden, indien u weigert terug te keren naar uw echtgenoot. Niet alleen heeft u hier geen enkele concrete aanwijzing voor -u beweerde enkel dit zeker te weten (gehoorverslag p. 15)- maar bovendien is dit hoogst twijfelachtig gelet op de vaststelling dat uw vader en uw echtgenoot uw vriend B. voortdurend zouden bedreigen (gehoorverslag, p. 14), maar hier tot dusver geen gevolg aan hebben gegeven gezien B. nog steeds in Conakry verblijft en u recent nog met hem contact had (gehoorverslag p. 5). In het door u neergelegde schrijven van B. B., dd. 22 juli 2012, wordt bovendien vermeld dat B. niet alleen dagdagelijks door uw ouders wordt bedreigd, maar bovendien dat hij werd geconvoceerd op het politiebureau en hij gedurende drie dagen werd vastgehouden. Het is merkwaardig dat u dit nochtans essentiële feit in het geheel onvermeld liet tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal. Deze vaststelling ondermijnt in bijkomende mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Overigens kan dit schrijven van uw vriend B. B. bezwaarlijk als een objectief bewijselement worden beschouwd. Dit stuk weegt niet op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande conclusies wijzigen. Het attest van Vivalia, Polyclinique Saint-Gengoux, van C. D. (psycholoog), ongedateerd, vermeldt enkel dat u er zich heeft aangeboden voor enkele consultaties, maar geeft niet aan dat u niet in staat bent gehoord te worden in het kader van een asielprocedure. De kopie van een identiteitskaart op naam van B. B., afgeleverd op 5 juli 2012, toont niet aan dat u werkelijk een band zou hebben met deze persoon. Overigens is bevreemdend dat u beweert dat B. B. een verkoper zou zijn en een eigen winkel zou hebben (gehoorverslag, p. 6), terwijl op deze identiteitskaart wordt vermeld dat hij een boekhouder is. U had hier zelf geen uitleg voor (gehoorverslag, p. 6). In dit verband is het eveneens merkwaardig dat u stelde dat B. B. in Kaloum zou zijn geboren (gehoorverslag, p. 13), terwijl op de door u voorgelegde identiteitskaart Conakry als geboorteplaats wordt vermeld en Kaloum als woonplaats. U zei dat B. B. in de wijk Dixinn te Conakry woonde (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wanneer B. werd geboren zei u aanvankelijk 1998 (gehoorverslag, p. 13). Toen door het Commissariaat-generaal werd opgemerkt dat dit toch wel heel jong is, antwoordde u bevestigend, maar kon u niet zeggen hoe oud B. dan wel is. U zei dat u niet gestudeerd had (gehoorverslag, p. 13). Toen door het Commissariaat-generaal werd gerepliceerd dat je niet moet gestudeerd hebben om de leeftijd te kennen van iemand en er opnieuw naar de leeftijd van B. werd gepeild, zei u dat hij nog geen 36 jaar is. Wanneer u werd gevraagd wat u hiermee bedoelde, zei u uiteindelijk dat hij meer dan 30 jaar is (gehoorverslag, p. 13). Het is in elk geval niet aannemelijk dat u de leeftijd van B. B., die u reeds sedert uw 13 of 14 jaar zou kennen en met wie u sedert uw 17 jaar een relatie had (gehoorverslag, p. 8), niet zou kennen. Voorgaande vaststellingen zijn nogmaals een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De twee foto's van uw dochter in de missie van de zusters en de foto van uw zoon met B. B. hebben geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering

geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De door u voorgelegde geboorteakte op uw naam betreft immers een kopie. Kopieën zijn echter makkelijk te vervalsen waardoor er geen enkele bewijswaarde kan aan worden gehecht. Het medisch attest van dr. A. D., dd. 8 september 2012, vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Het attestation de présence aux cours, dd. 6 september 2012, is irrelevant in het kader van uw asielrelaas. Het medisch attest van een besnijdenis van dr. A. van der P., dd. 11 september 2012 en het medisch attest van een besnijdenis van dr. A. D., ongedateerd, vermelden een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend.

U legt geen enkel ander document neer ter staving van uw identiteit en reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, met welk paspoort u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 7), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De

materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en aannemelijke manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofdte van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

2.1.2. Verzoekende partij betwist dat de verklaringen van verzoekster niet overtuigen wat betreft de reden van het huwelijk. Verzoekster mocht van haar vader niet huwen met B omdat deze tot de Peul-etnie behoorde. Waar de bestreden beslissing vaststelt dat *'deze verklaringen volledig haaks staan op uw eerdere beweringen voor de commissaris-generaal dat uw vader met uw moeder had willen huwen, maar dit werd geweigerd door uw grootvader, omdat uw moeder geen Soussou was maar tot de Peul-etnie behoorde (gehoorverslag, pp. 3 en 4)'*, voert de verzoekende partij aan dat de vader van verzoekster pas in de latere loop van zijn leven de houding van zijn eigen vader destijds begrepen had. Verder stelt de verzoekende partij die vaststelling van de commissaris-generaal in vraag en stelt dat *'omdat een ouder in zijn eigen leven iets geweigerd werd toen hij jong was'* hij dit niet moet toestaan aan zijn kind later (verzoekschrift p. 5). Voorts haalt de verzoekster aan dat haar vader een traditie wou

verderzetten. Daarnaast stelt verzoekende partij dat de informatie van de commissaris-generaal (SRB, "Guinee – le mariage, Cedoca, april 2012) geen waarde heeft en zelfs indien gedwongen huwelijken erg weinig voorkomen, verzoekster *in casu* wel tot deze uitzonderingsgevallen behoort.

Daar waar de verzoekende partij terecht stelt dat uit het feit dat gedwongen huwelijken nog weinig zouden voortkomen niet kan afgeleid worden dat dit voor verzoekster niet het geval is, meent de Raad dat verzoekster – rekening houdend met alle elementen in het rechtsplegingsdossier - haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakt. Het is inderdaad verwonderlijk dat de vader van verzoekster die zelf twee kinderen heeft bij een Peul vrouw een gemengd etnisch gemengd huwelijk onaanvaardbaar zou achten, terwijl de Sousou in dit verband de meest tolerante etnie is, dat interetnische huwelijken in Guinée vaak voorkomen en als een teken beschouwd wordt van een succesvolle familie. Ook de stelling van verzoekster dat in de familie van haar vader er steeds sprake is van gedwongen huwelijken maakt zij niet aannemelijk daar er in Guinée weliswaar meestal sprake is van gearrangeerde huwelijken maar waar de betrokkenen en andere familieleden inspraak hebben ook al beslist uiteindelijk het gezinshoofd. Ook de stelling van verzoekster dat volgens haar vader je als Sousou geen contact mag hebben met iemand van de Peul-etnie is moeilijk verenigbaar met het feit dat hij twee kinderen heeft bij een Peul-vrouw. Dit lijkt ook strijdig met de veel voorkomende praktijk van gemengde huwelijken in Guinée en het multi-etnisch karakter van een familie een teken van succes is. Verzoekster verklaarde ook dat zij sinds de scheiding van haar ouders als zij zelf klein was geen contact had met haar vader (p. 4) en haar stellige standpunten met betrekking tot huwelijkspraktijken in de familie van haar vader overtuigen niet.

Wat het gedwongen karakter van het huwelijk betreft wijst de bestreden beslissing er verder terecht op dat het weinig aannemelijk overkomt dat verzoekster die voortdurend mishandeld, vernederd en verwaarloosd werd tijdens haar vier jaar durende gedwongen huwelijk buiten haar vader bij geen enkele andere persoon terecht kon zoals ouderen, een religieuze leider of een ander familielid of organisatie die opkomt voor vrouwenrechten. Verzoekster stelt dat zij buiten haar vader (en moeder) niemand aangesproken heeft in dit verband (gehoor, p. 9). Haar vader zou stellen "... *altijd dat als je door je man wordt vermoord, ga je naar het paradijs.*"

Weliswaar blijkt uit stuk 3, het Nederlandse ambtsbericht, dat bescherming door de politie weinig doeltreffend is, maar dit betekent niet dat een vrouw, die dermate ernstig vervolgd zou zijn als verzoekster, geen beroep zou kunnen of willen doen op andere personen die haar hierbij zouden kunnen helpen.

Betreffende de talrijke letsels en littekens waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn legt zij een geneeskundig getuigschrift neer waarin gesteld wordt dat zij één groot litteken heeft van een ernstige brandwonde. Zij legt ook een getuigschrift neer dat zij drie maal en meer bepaald in juli, augustus en september 2012 een psychologe raadpleegde. De Raad stelt vast dat er een geneeskundig getuigschrift is waar één litteken vermeld wordt en geen littekens zoals gesteld in het verzoekschrift en waaruit ook niet blijkt dat "*zij werd geslagen, mishandeld en gedwongen tot allerlei wat zij niet wou*". Uit dit getuigschrift blijkt niet dat dit litteken en verband heeft met de door verzoekster aangehaalde mishandeling door haar echtgenoot.

Daar waar verzoekster de beschrijving van haar partner in het verzoekschrift aanvult, meent de Raad dat dit mede rekening houdend met de overige motieven van de bestreden beslissing niet overtuigt. Redelijkwijze kan men verwachten dat verzoekster haar echtgenoot zou beschrijven in haar eigen woorden en op een doorleefde manier. Dit is echter niet het geval en overtuigt zoals het overige van haar asielrelaas niet.

Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar "*haar eigen gynaecologische problemen*" bepaalt zij dit niet nader. Vermoedelijk doelt verzoekster naar de medische attesten met betrekking tot haar besnijdenis, maar betwist zij het desbetreffende motief van de bestreden beslissing niet waar gesteld wordt: "*Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend.*"

Wat haar werk betreft stelt verzoekster dat zij alleen voor haar huwelijk als verkoopster werkte. Dit vindt geen steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster nog contact had met haar vriend na haar huwelijk als zij op de markt stond. Verzoekster verklaarde eerst dat zij geen eigen beroep had (*Neen, niets*) en vervolgens dat zij verkoopster was op de markt (gehoor, p. 6). Later verklaart zij dat zij haar vriend nog ontmoette op de markt, als zij op de markt stond, waaruit kan afgeleid worden dat zij er nog werkte op een standplaats na haar huwelijk.

Wat haar vriend B. betreft heeft verzoekster niet verklaard dat hij een schilder was, maar dat hij een verkoper was die een winkelkledij had op de markt (gehoor, p. 6). Verder stelde verzoekster: *"B(...) deed alles voor mij, ik had geen geld, ik was een verkoopster, soms had ik geen geld, mijn moeder ook niet. B(...) was altijd dichtbij ons, hij hielp ons voor alles, hij steunde ons."* Uit deze voortdurende steun kan redelijkerwijze afgeleid worden dat B. hiervoor ook *"voortdurend"* de middelen had.

2.1.3. De bestreden beslissing stelt ook: *"U legt geen enkel ander document neer ter staving van uw identiteit en reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, met welk paspoort u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 7), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."* De Raad schaaft zich achter dit motief.

Daar waar verzoekster stelt dat zij de originele geboorteakten van haar beide kinderen zal neerleggen ter zitting van de Raad stelt de Raad vast dat ondanks een uitdrukkelijke vraag ter zitting deze documenten niet neergelegd worden.

2.1.4. Verzoekster stelt dat zij duidelijk tijdens het gehoor heeft gesteld dat haar vriend B. dagelijks lastig wordt gevallen en dat hij haar in die zin een brief heeft geschreven. Bovendien gaat het CGVS geheel voorbij aan dit document en werd hieromtrent geen vragen gesteld.

Verweerder repliceert terecht dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster voor haar bewering dat haar vader haar zal vermoorden, indien zij weigert terug te keren naar haar echtgenoot geen enkele concrete aanwijzing heeft en dat deze bewering bovendien hoogst twijfelachtig is gelet op de vaststelling dat verzoeksters vader en haar echtgenoot haar vriend B. voortdurend zouden bedreigen, maar hier tot dusver geen gevolg aan hebben gegeven, gezien B. nog steeds in Conakry verblijft en verzoekster recent nog met hem contact had.

Voorts stelt de bestreden beslissing eveneens vast dat in het neergelegde schrijven van B., dd. 22 juli 2012, melding wordt gemaakt dat B. niet alleen dagdagelijks door verzoeksters ouders wordt bedreigd, maar bovendien dat hij werd geconvoceerd op het politiebureau en hij gedurende drie dagen vastgehouden, wat verzoekster geheel onvermeld heeft gelaten tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal, wat op bijkomende wijze de aannemelijkheid van haar asielrelaas ondermijnt. Waar verzoekster aanhaalt dat het de 'protection officer' is die vragen stelt tijdens het gehoor, waarop zij heeft geantwoord, merkt verweerder op dat de asielzoeker voor ogen moet houden dat tijdens de asielprocedure op hem een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. De commissaris-generaal dient enkel de door verzoekster aangebrachte elementen redelijkerwijze te beoordelen.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster neergelegde brief van haar vriend B., dd. 22 juli 2012 bij de beoordeling van haar asielrelaas waarbij hij echter van mening is dat deze brief niet opweegt tegen de vastgestelde niet aannemelijkheid van het asielrelaas.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij niet alleen voor haar leven vreest, maar eveneens voor het leven van haar dochter gezien het buiten alle discussie staat dat haar dochter van drie jaar oud zal besneden worden, wat verzoekster niet wenst, merkt verweerder op dat verzoekster nooit eerder, noch in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, melding heeft gemaakt van deze vrees, hoewel zij hiertoe wel degelijk de kans heeft gehad. Verweerder wijst erop dat op het einde van het gehoor aan verzoekster gevraagd werd of er nog andere redenen (buiten haar problemen met haar vader omwille van haar gedwongen huwelijk) zijn die haar terugkeer naar haar geboorteland verhinderen, waarop verzoekster heeft geantwoord *'ik heb geen andere problemen. Mijn problemen hebben te maken met mijn huwelijk. Ik liet mijn dochter bij die zusters, mijn moeder kon niet voor twee kinderen zorgen, zij is een arme vrouw.'* Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid alsook voor de fysieke integriteit van haar kind, en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo snel mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006; RvV, nr. 9495 van 3 april 2008). Het feit dat verzoekster de vrees voor besnijdenis van haar dochter geheel onbesproken heeft gelaten, zonder hiervoor ook maar enige uitleg te geven, en

deze slechts voor het eerst ter sprake brengt in haar verzoekschrift, ondermijnt de aannemelijkheid van deze vrees.

Verder, indien verzoekster daadwerkelijk de besnijdenis van haar dochter vreest, is het weinig aannemelijk dat zij haar dochter zonder meer heeft achtergelaten in haar geboorteland in een missie van de zusters. Ook dit gegeven druist in tegen de door verzoekster beweerde vrees voor besnijdenis van haar dochter. Verzoekster laat eveneens na te preciseren door wie haar dochter dan wel zou besneden worden of wie zij concreet vreest. Verzoekster brengt evenmin een objectief stuk aan waaruit blijkt dat haar dochter nog niet besneden zou zijn.

De Raad stelt vast dat de dochter van verzoekster niet in België verblijft en geen partij bij het geding is. De Raad schaaft zich achter dit motief en stelt vast dat verzoekster niet aanbrengt dat zij pogingen ondernam om haar dochter naar België te laten overbrengen. Verzoekster bepaalt niet nader wat *“het lot van personen is die zicht tegen de besnijdenis van hun dochter verzetten”*. Uit de bij de verweernota gevoegde documentatie blijkt echter dat: *“Er is geen sprake van een fysieke bedreiging, of een discriminatie op het gebied van werk of een vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de Guinese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, talrijke NGO's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen (zie bijlage 1, p. 9).”* Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij indien zij zich tegen de besnijdenis van haar dochter zou verzetten zij vervolgd zou worden.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat de behandeling die zij bij een eventuele terugkeer dreigt te ondergaan valt onder artikel 48/4, §2, b) en c). De eigen informatie van verwerende partij stelt dat de eigen overheid van verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert om haar de nodige bescherming te bieden. Daarenboven zal het gegeven dat verzoekster zich tegen de besnijdenis van haar dochter zal verzetten voor haarzelf problemen veroorzaken die opnieuw een ernstig risico op schade voor haar inhoudt en waartegen de overheid haar niet kan beschermen.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat de algemene veiligheidssituatie in Guinee betreft blijkt uit de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het tweede middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS